

ŽIVOTOPIS

Jmenuji se Jaroslav Pražma a narodil jsem se 17.9. 1941 v Soběslavi v domě č. 205 v ulici Slovenské, ve čtvrti, kde se od nepaměti říká „na Moskvě“. Proč se tu tak říká, na to jsou názory různé. Je to možné proto, že čtvrť tato je více vzdálená od středu města, slyšel jsem i názor, že to tu i dost protahuje a zima je tu někdy jako v Rusku.

Názorů je víc, ale určitě to není proto, že tu žije více lidí, kteří sympatizují s Ruskem, nežli v jiné části naší vlasti. Moje maminka, která měla v té době tři děti a jedno ji zemřelo hned po narození, věnovala se převážně nám, i když pracovala několik let také v továrně Lada. Říkám také záměrně, protože v Ladě pracovali všichni členové naší rodiny. To znamená otec, matka, já, i moje dvě sestry. Kromě našeho prvorozeného bratra, který zemřel hned po narození. Já se vyučil mechanikem šicích strojů a většinou jsem pracoval jako seřizovač obrábějících a šicích strojů v různých dílnách továrny Lada Soběslav.

Byl jsem dva roky na vojně a podle mého názoru by vojna měla být povinná jako dříve. Jak to sleduji, u nás se ženy hlásí do armády samy a v dost velkém množství, i když můj názor je ten, že by se spíše měly starat o děti.

Moje dětství bylo krásné, převážně jsem ho prožíval v přírodě, a to díky tomu, že jsem žil v této čtvrti poblíž řeky, lesa a mezi kamarády, kteří měli stejný vztah k přírodě jako já. Ale popravdě řečeno, mou touhou od dětství bylo pracovat jako lesník (hajný), prostě v lůně, uprostřed té přírody. Ale to mi rodiče nemohli umožnit. Už i proto, že matka byla nemocná (měla silnou cukrovku).

Po návratu z vojny jsem vstoupil do strany (asi ve dvaceti letech). Vystoupil jsem z ní, když nás napadli v srpnu 1968 vojska Varšavské smlouvy, v té době mi bylo 27 let.

V době okupace vojsky Varšavské smlouvy jsem pracoval v Ladě jako seřizovač obráběcích strojů. Na protest proti okupaci těmito vojsky tu probíhaly stávky a manifestace. Když přijela okupační vojska do Soběslavi, šli jsme manifestovat na náměstí. U mostu před poliklinikou se ta kolona nákladních aut zastavila. Tam jsme s manželkou diskutovali s tím jedním ruským řidičem. Ptali jsme se, co tu dělají, že je tady nechceme. Oni nám tvrdili, že nás přijeli chránit před americkou armádou. Byli úplně zblblí. Sundávali jsme na okrajích měst místní tabule, obraceli směrovky a oni bloudili.

V roce 1996-99 jsem začal jezdit do Gomelu v Bělorusku, rozjížděl jsem tam výrobu šicích strojů, vždy měsíc tam a měsíc doma v Ladě. Jezdil tam se mnou vždy ještě jeden spolupracovník. Tam jsme se museli spoléhat jeden na druhého, tam teprve člověk poznal, co znamená slovo kamarád.

Knížky jsem začal psát také proto, abych si konfrontoval své názory s ostatními lidmi. Vše co jsem dělal, dělal jsem proto, že jsem byl přesvědčen, že to tak má být. Některé věci bych dnes však udělal jinak.

Nějaké poselství pro další generaci ? Já si myslím, že všelikých poselstvích a proklamací zaznívá ze všech stran a směrů plno. Ale mám k vám takovou

jenom malou prosbu.: „Lidičky pomáhejme naší přírodě, ta tuto pomoc začíná už hodně potřebovat, nenechme to dojít až tam, kdy už jí nebude pomoci“.

KONEC